

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Segona Epoca. Any II. Núm. 102.

Girona, dilluns, 15 de març de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

Guerra i Revolució

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Ara més que mai, classe contra classe!

Mussolini encarna el darrer cartutxo del règimen capitalista. Després del feixisme, la tomba.

La burgesia ha superat la seva etapa democràtica i es troba esgotant l'únic remei a provar: la violència armada. Es el cicle fatal de tots els règims. Els sistemes econòmics, en el curs de la vida passen per dos períodes de força: la infantesa i la senectud. En el primer període, la violència es justifica per la protecció necessària a un règim nou nat que dona les seves primeres passes i s'esforça en obrir-se camí i a viure. Exemple: la Monarquia romana. La raó d'existència d'un sistema de força en el període de vellesa és l'instint de conservació de tots els règims que els impulsa a sobreviure en front del fall inapelable de la Història. Exemple: l'imperialisme romà, l'absolutisme feudal, el feixisme. El feixisme, és doncs, la darrera etapa de la burgesia.

El feudalisme, quan enfilà els viaransys de la senectud, escombrà les autonomies locals i les ciutats lliures substituïnt-les per l'absolutisme monàrquic.

El capitalisme, en sentir-se decadent i moribund, no té pas cap mica d'escrúpul en bandejar la democràcia per tal d'utilitzar la violència feixista. La burgesia té plena consciència del seu defalliment. Les regnes de la vida li seran arravatades per la classe proletària, naixent i progressiva. Els règims polítics, però, no es resignen mai a una mort tranquil·la. Podriem afirmar, en llenguatge figurat, que no moren mai al llit; sinó, al carrer. I moren matant.

Mussolini és, avui, l'encarnació viva de l'audàcia característica dels règims que veuen la mort a quatre passes. Es una audàcia impregnada de febre i bogeria. «Morirem; però, abans, ensorrarem el món». «Perderemos; pero, antes, arrasaremos España». Heus, ací, la fórmula actual del capitalisme.

No hi fa res que l'economia s'esfondri; que el nombre dels sense feina augmenti en forma aterradorà; que, per tal de viure, s'escampi arreu la fam i la mort. Un sol objectiu: resistir el compliment d'una sentència fatal.

No siguem ingenus. No ens fíem de pactes, de tractes ni de contractes. Es paperam moll. Es lletra morta. La lluita de classes ha arribat al paroxisme. Ells o nosaltres. La convivència és impossible. Les fórmules de conciliació no poden arranjar ben res.

S'han acabat les mitges tintes. Feixisme o socialisme. Burgesia o proletariat. Classe contra classe. Plantejar la lluita en altres termes, és falsejar, és enganyar, és ganer de perdre el temps i de fer-nos perdre la Guerra i la Revolució.

suprem que els anima compensaria tants sacrificis mentre els restés una garantia de triomf. Si els manca aliment, el cos defallirà i l'ànim fatalment decaurà. No pot, no deu mancar-los l'aliment. Deure de tots és atendre la súplica que ens adreça Madrid. Perquè la sort d'aquest poble és la pròpia sort.

La premsa tota llança la consigna d'ajudar Madrid. D'atorgar-li una ajuda efectiva. Prou paraules d'alabança, prou simples manifestacions d'adhesió i simpatia. Prou xaranga. Prou xerinola.

Queviures, armes i homes al front de Madrid! Atacar els altres fronts per tal de descongestionar el formidable exercit enemic que pugna per obrir-se pas.

Armes al front! Totes les armes! Queviures al front! Privem-nos en nosaltres si és precis. Madrid, per damunt de tot!

Homes, al front!

Armes, al front!

Totes les armes! Però totes!

GRACIETA

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui.

Girona, 13 de Març del 1937.

El Comissari de Defensa, Pey Sardà.

BALANÇ D'UNA POLITICA!

Derrotes polítiques

Govern petit burgès.
Dissolució dels Comitès.
Expulsió del P. O. U. M.
Censura política.
Cos de Seguretat polític.
Exèrcit Popular «neutral».
Govern reformista.
Penyora de 5.000 ptes.

A LA BATALLE

Derrotes militars

Irún.
Badajoz.
Toledo.
Màlaga.
Fuenferrada.
Pancrudo.
Vivel del Rio.
Portal Rubio.

Per cada derrota política, dues derrotes militars.

El 54 aniversari de la mort de Karl Marx

En circumstàncies veritablement excepcionals s'ha celebrat, en el nostre país, el cinquanta quatre aniversari de la mort del fundador del Socialisme científic,

KARL MARX

Honrem la seva memòria donant, si cal, la vida per la Revolució espanyola

Discurs pronunciat per Frederic Engels al peu de la tomba del Mestre

El 14 de març a tres quarts de tres, va deixar de pensar el més gran dels pensadors. El deixarem solament uns instants i, al tornar,

el trobarem sentat a un silló, tranquil·lament adormit, aquesta vegada per sempre.

El que el proletariat combatí d'Europa i Amèrica, el que la ciència històrica ha perdut amb la desaparició d'aquest geni, no pot concebir-se. No trigarà a deixar-se sentir el buit que la mort d'aquest gegant ha originat.

Així com Darwin va descobrir la llei del desenrotll de la història humana; és a dir, aquest petit fet enfosquit fins ara per tantes supersticions ideològiques, de que els homes deuen menjar, beure, abillar-se i tenir llur casa, abans d' dedicar-se a la política, a la ciència, a la religió, a l'art, etc., i que, per tant la producció dels mitjans de vida materials i immediats, així

(Segueix a la pàgina 2)

G U I O M A D R I D

Madrid evoca l'heroisme del poble treballador en la seva lluita contra el feixisme. Cap ciutat espanyola haurà viscut com ella la tragèdia dels moments. Ha vist caure sota l'esclat de les bombes enemigues, les llars estimades, parellons de l'Art que eren el seu orgull; ha contemplat horroritzat els cadàvers dels fills trossejats per la metralla. Ciutat mil vegades heroica! Se'ns presenta avui més sublim que mai. A tantes dolors vis-

udes, a tants sacrificis ofrenats, s'hi afegeix encara una nova privació que, de no superar-se, podia acabar amb la seva exemplar resistència. Madrid pateix gana! Què més li manca ja per a conquerir un lloc en la immortalitat?

Però, Madrid no ambiciona aquesta glòria. Madrid aspira a salvar el món enter cavant el fosar del feixisme en el propi sòl. No hi fa res que en la seva gesta vagi deixant la salut i la vida. El desig

El dissabte passat, a les vuit de la vetlla, el Fiscal del Tribunal Popular, company Eduard Pardo donà una conferència radiada sobre actualitats de l'administració de justícia.

S'ocupà, preferentment, el company Pardo, de l'empresonament dels camarades que constituïen l'antic Comitè de Llierca, disposició presa per acord dels Vocals del propi Tribunal Popular.

Manifestà, d'una manera rotunda, la seva absoluta disconformitat amb el susdit empresonament. Disconformitat que no va poder patentitzar-la abans per tal com ell

(Segueix a la pàgina 2)

Nin decretà una justícia revolucionària ràpida. El decret no ha estat encara derogat.

Els nostres camarades del Comitè de Llierca romanen encara a la presó. Han transcorregut les setanta dues hores i les quaranta vuit següents entre l'acte de processament i la vista. Però, la vista no s'ha pas encara celebrat.

Ens interessa posar les coses en clar. El Tribunal ha anat molt lleuger en practicar les detencions; però, no pas, en vetllar pel compliment estricte del Decret Revolucionari del nostre camarada Nin.

El decret malgrat els afegitons reformistes, resta encara vigent.

Vigent, en la lletra!

El nostre deure és que en sigui també, en l'esperit.

No cal perdre de vista que la justícia revolucionària és de procediment rapidíssim. La Revolució és enemic de les presons preventives. Això es deixa per a la justícia burgesa. Per a la injustícia burgesa, millor dit!

L'espectacle esgarrifós de centenars i milers de persones entafurades en calabossos i cel·les consumint-se de neguit dies i nits esperant el «sant» jorn de la vista, no hem de permetre que novament es reproduïxi. La justícia revolucionària no és pas una justícia burocràtica, falsejada per diligències sense to ni so i per tràmits sense suc ni bruc. És una justícia fulminant. Al carrer, al cementiri, al treball forçós o al sanatori! I de pressa! La justícia revolucionària és justícia sòbria. És justícia de classe. Contra els burgesos contra els feixistes i contra els mastins, contra els aprofitadors, els arribistes i els embosects.

La justícia revolucionària no admet terminis prorrogables. Els terminis no són dilatoris; són peremptoris.

Els camarades del Comitè de Llierca resten, encara, a la presó. Avui dia, entre reixes, no hi trobareu (no haurieu de trobar-hi) ningú més que feixistes i filo-feixistes. El prestigi revolucionari dels companys de Llierca resta en dubte, des de llur detenció.

Cal reivindicar-los davant la classe treballadora.

Un detall curiós: és el primer Comitè Antifeixista que ingressa a la presó.

Serà el darrer?

La Contrarrevolució té la paraula.

Flechazos

Responsabilidad

De lo sublime a lo ridículo no hay más que un paso.

Los derroches de entusiasmo, de que hacen gala ciertas multitudes, dotadas—hay que reconocerlo—de un alto sentido teatral, nos hubiesen parecido admirables, si, a continuación, se demostrase el resultado práctico, mediante el envío de unos cuantos batallones al frente, como, sin tanto estruendo, hace el P.O.U.M.

Pero limitado ese entusiasmo a desfilar marcialmente por calles y plazas, solo vemos en ello una formidable diversión, con una tramoya más formidable todavía, pero con un defecto supremo: Que para cosa sería, tiene demasiado teatro, y para teatro le faltan algunos detalles de éxito seguro. Por ejemplo: Las vicetiples del Cómic, acostumbradas a la disciplina musical, que es la más rígida, nos hubiesen podido deleitar marcando un paso impecable.

Podemos asegurar, y no nos da vergüenza decirlo, que, de niños, hemos perdido muchos días de escuela, por hacer fiesta, en unión de otros tan aplicados, para ver desfilar un batallón, o aunque fuese una compañía.

No hemos de negar tampoco, la emoción artística que puede sentir cualquier honrado contribuyente de los que no quieren revoluciones, al contemplar los movimientos precisos, exactos, de unos miles de ciudadanos o ciudadanas, que practican la instrucción militar, la gimnasia sueca, o siguen los ritmos y airesos movimientos de una danza griega. Sobre todo, si la exhibición tiene lugar en un amplio estadio, de esos que aparecen en los movietones.

Pero en las circunstancias actuales, en los momentos graves que vivimos, las charangas, las revistas, y los desfiles, están de más, o entramos ya en la categoría de las fanfarronadas portuguesas de chascarrillo.

Acción, acción. Movilicense, de verdad, las quintas que se precisen. Llévense los vagos a trabajar en fortificaciones. Fór-

mese el censo de gandules. Váyase a la unidad sindical, sin la cual jamás tendremos la potente industria de guerra que hace falta. Procúrese no hacer juegos de manos con los tanques. Vigíense las actividades de los afiliados a partidos y organizaciones antifascistas, después del 19 de julio.

O sea: Más audacia, más decisión, más energía, más actividad. Y menos carnaval en retaguardia.

En cuanto a la técnica del desfile,—lo decimos sin malevolencia, ni acritud—, esos enormes retratos que ahora prodigan, tienen cierto valor emotivo, cierta justificación, cuando en determinados actos de propaganda o de otra clase, se mantienen fijos en la pared, quietos, estáticos, en reposo.

Mas al transformarlos en cosa dinámica, al hacerlos correr sobre el asfalto, montados en sendas parihuelas, nos recuerdan demasiado un número famoso del programa de festejos en Quintapanalla: La exhibición de gigantes y cabezudos.

ASTUR

«CASTILLA LIBRE»

No ens forgem il·lusions: estem ben sols!

Enfront els exèrcits italians i teutons, ens trobem sols, amb l'ajut moral i material de Mèxic i amb l'admiració dels treballadors d'arreu del Món que no s'atreixeixen a passar per damunt dels líders que els porten al desastre.

La victòria serà nostra perquè no en serem deudors de ningú.

Nos consta que los redactores de «Mundo Obrero» no son torpes. No es posible que nos atribuyan por error una intención que no tenemos. Nos la atribuyen porque cuando está a punto de conseguirse la Alianza Obrera, pretenden enfrentarnos con grandes sectores proletarios. Esta maniobra es indignante, y la rechazamos con asco, como seguramente la rechazarán todos los trabajadores y, más aún, los defensores de Madrid.

De (C.N.T.)

CRÓNICA DIARIA

L'Exèrcit proletari és invencible

De gloriosa podem qualificar, per a les armes de l'exèrcit de l'Espanya revolucionària, la jornada del dissabte passat. Al Sud les nostres forces s'han plantat a les portes de Villanueva del Duque. Al Nord, el setge d'Oviedo es referma de tal manera que els facciosos han arribat a desmoralitzar-se per complet. Els soldats enrolats per força als batallons franquistes, no volen atacar. L'artilleria enemiga prepara l'atac amb cortines de foc, però, quan arriba el moment, la infanteria es nega a atacar.

Al sector de Guadalajara, la derrota de les quatre divisions motoritzades italianes ha tingut caràcters de desastre. S'ha pres als esclaus de Mussolini gran quantitat de material de guerra; canons, morters, metralladores, llança-flames, caretes contra gasos, bombes, camions, tractors, provisions, fusells, municions, etc. Sembla que, en conjunt, el material que s'ha arrabassat als mercenaris italians té un valor de sis milions de pessetes.

(Segueix a la pàgina 2)

Hetó de L'Espurna 36 - El Taló de Ferro

per quina raó hi ha actualment als Estats Units, quinze milions de mal alimentats i mal allotjats, i tres milions de criatures que treballen? Es una acusació sèria. La classe capitalista és culpable d'haver fet una mala administració. Davant d'aquest fet, d'aquest doble fet, que l'home d'avui viu més miserablement que el seu avantpassat selvatge mentre que la seva força productiva dona un rendiment mil vegades superior, no és possible fer altra conclusió que la classe capitalista ha mal governat, que sou uns mals administradors, uns mal dirigents i que la vostra mala gerència és un crim imputable al vostre egoisme. I sobre aquest punt, ací, avui, cara a cara, no podeu contestar-me a mi, com tampoc tota la vostra classe entera és incapaç de respondre als milió i mig de revolucionaris dels Estats Units. No podeu respondre'm, us hi repto. I des d'ara m'atreveixo a dir que, quan hauré acabat, no em respondreu. So-

bre aquest punt la vostra llengüa, tan àgil en altres assumptes, no pot bellugar-se, està estacada.

«La vostra administració ha fracassat. De la civilització n'heu fet una parada de carnisser. Heu demostrat que sou àvids i orbs. Heu tingut i encara avui teniu la gosadia d'alçar-vos en les cambres legislatives per a declarar que seria impossible fer beneficis sense el treball dels infants, del bebés. ¡Oh! no ho creieu perquè sigui jo qui ho diu: tot això està escrit, registrat i us acusa. Heu adormit la vostra consciència amb verboritats sobre el vostre fermós ideal i la vostra estimada moral. Veieu-vos forts de puixança i de riquesa, embriagats d'èxit. Doncs bé! Amb nosaltres no podeu esperar altra cosa que el que els passa als abegots quan les abelles obreres, es llancen a l'atac per a posar fi a llur existència repapada. Heu fracassat en la direcció de la societat i aquesta direcció us serà arravatada. Un milió i mig de la classe obrera està segura de convèncer tota la

resta de la massa treballadora i arrencar-vos la dominació del món. Es això la revolució, senyors meus. Atureu-la si en sou capaços!»

L'eco de sa veu va perllongar-se en la gran sala durant un lapsus de temps apreciable. Tot seguit l'údol ja escoltat durant la vetllada va anar-se inflant i una dotzena d'homes s'alçaren vociferant i gesticulant, dirigint-se al president. Les espatlles de Miss Brentwood s'agitaven convulsivament i això va irritar-me car vaig creure que reïe burlant-se de l'Ernest. En realitat, es tractava no pas d'un accés de riure sinó d'un atac de nervis. Estava aterroritzada de la seva pròpia obra en tirar aquella teia flamejant en mig del seu acaronat club dels Filomates.

El coronel Van Gilbert no feia cas de les protestes d'aquella dotzena d'homes que alterats i desfigurats per la còlera reclamaven que els fos atorgada la paraula. Ell mateix es retorcia de ràbia. D'un bot va alçar-se agitant els braços, i per uns ins-

tantos sols pogué proferir sons inarticulats i després un flux verbós brollà de sa boca. No era, però, el llenguatge de l'advocat dels cents mil dollars, ni la seva retòrica desnodada.

«Errors i més errors! va exclamar-se. Mai de la vida he sentit tant d'errors proferits en tan poc de temps! En demés, jove, no haveu dit absolutament res de nou. Tot això ja ho havia après a l'institut abans que vinguessiu al món. Ja fa dos segles que Jean Jacques Rousseau va enunciar la vostra teoria socialista. El retorn a la terra? Psè! Una reversió. La nostra biologia demostra la seva absurditat. Quina raó es té de diner que una ciència petita és perillosa, i vos ens en haveu donat la prova aquest vespre amb les vostres teories esbojarrades. Errors i més errors! No, mai de la vida he estat tan fastiguejant com avui per un tal devassall de errors. Teniu, vet aquí el cas que faig de les vostres generalitzacions prematures i dels vostres raonaments puerils.»

Va dir això tot fent petar els dit amb un